

puterea grecească, lăsând pe împăratul lor, pe care îl apăra tare numai oastea persană, plătită cu aur de dânsul. Și ar fi pierit desăvârșit acolo împăratul Teofil, de nu i-ar fi apucat noaptea. Însă cerescul Împărat, Care nu Se mânie până la sfârșit, nici în veac nu pedepsește, S-a milostivit spre creștini și, fără de veste, a dat o ploaie foarte mare asupra taberelor agarenilor, le-a slăbit arcurile și au încetat de a alunga pe împăratul Teofil, care fugea împreună cu cetele grecești cele biruite.

După acel cumplit război, Amirmumn al agarenilor s-a dus îndată la cetatea Amoreea și a înconjurat-o. Apoi, săpând șanț adânc împrejur, a bătut-o cumplit din toate părțile, multă vreme.

Cetatea nu era cucerită dacă trădătorul Vadiș nu hotărâse să dea cetatea în mâinile vrăjmașilor. Astfel, a slobozit printr-o săgeată o hârtie către agarenii care începuseră a se depărta de zidurile cetății că îi va ajuta bine să ia cetatea. Amirmumn agareanul, citind-o și văzând cele scrise, s-a bucurat foarte mult și îndată toată puterea sa și-a întors-o spre zidul acela. Deci, cu ajutorul vicleanului vânzător ce se numea Vadiș, a intrat puterea agarenilor în cetate și s-a făcut omor mare, iar sângele creștinilor curgea ca pâraiele pe ulițele cetății. Și nu numai cu sabia, dar și cu foc au prăpădit acea cetate. Astfel, frumoasa cetate Amoreea a pierit într-o zi, prin foc și sabie, pentru păcatele rău credinciosului împărat Teofil care a lepădat din biserici podoaba icoanelor și pe mulți sfinți mărturisitori i-a muncit cumplit, pentru închinarea icoanelor. Vadiș, s-a lepădat de Hristos și s-a făcut păgân, luând credința agarenilor; a fost cinstit cu daruri. Amirmumn, ducând pe voievozii greci cei bogați, împreună cu tovarășii lor, patruzeci și doi la număr, a poruncit să-i păzească în temniță întunecoasă, ba încă și cu foame și sete să-i omoare. Agarenii, fiind îndemnați de voievodul lor, încercau să-i tragă pe sfinții cei legați spre credința lor agarenească. Căci necuratul acela voievod voia a robi și sufletele acelora, ale căror trupuri îi erau robite. Așadar, intrând unii la sfinți în temniță și dându-le puțină milostenie, îi sfătuiau să se miluiască singuri și să scape din temniță, zicându-le că vor fi eliberați, dacă vor veni la legea lor mahomedană. Iar sfinții nici nu voiau să audă cuvintele lor cele amăgitoare. Șapte ani au pătimit acești 42 sfinți și-au sfârșit viața lor prin vitejească moarte, pentru Domnul lor, într-a șasea zi a lunii martie.

Mucenicii Tăi, Doamne, într-o nevoi-nțele lor, cununile nescricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeu nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori ai învins; zdrobit-au și ale demonilor neputincioase îndrăzniri.

Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.
(Tropar, Glasul 4)

Apoi a fost ucis și trădătorul Vadiș. A doua zi, s-au aruncat în râul Eufratului trupurile sfinților patruzeci și doi de mucenici; tot acolo au aruncat și trupul celui călcător de lege care s-a tăiat. Iar după puțină vreme, s-au găsit pe lângă mal, întregi, muceniceștile trupuri, de cealaltă parte de râu; căci capul fiecăruia se lipise de trupul său, zăcând împreună cu cuviință. Dar trupul celui călcător de lege, l-au găsit departe de sfinți, iar capul lui deosebit de trup. Deci, trupurile sfinților le-au luat credincioșii și le-au îngropat cu cinste, iar pe al vânzătorului celui fărădelege, adică trupul și capul, le-au rupt și le-au mâncat crocodilii și pentru toate acestea se cuvine slavă lui Hristos, Dumnezeului nostru, Celui închinat împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, în veci. Amin. (Viețile Sfinților)